

εἰς τεμάχια ἀλλοῦς, λύπης, πικρίας. Τὸ πρᾶλθὸν διεγείρει εἰς αὐτὸν ἀναμνήσεις· τὸ μέλλον τὸν ταραττεῖ· τὸ παρὸν εἶναι ἢ τιμωρία, ὁ Ἄδης, ἢ καταστροφή. Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο πλῆττει πανταχόθεν αὐτὸν εἶναι ἢ πραγματικότης, ἢ ἀλήθεια, καὶ δικαίως δηλητήριον θ' ἐπικαλεῖται. Ἀπελπίζει, ὀδηγεῖ εἰς κρημνὸν, εἰς θάνατον, εἰς αὐτοχειρίαν, εἰς τὸ: τί γὰρ εἶ δει ζῆν; Λέξεις τρεῖς, ἀλλὰ κόσμον ὅλον ἐγκλείουσαι. Ἐν αὐταῖς κατοικεῖ ὁ μαρasmus καὶ ἡ λύσσα. Ἡῶσι καταθεβλημένοι, ἀσθενεῖς ἐκ τῆς ἀνάγκης, πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ παγερὸν τοῦ σταδίου των τέρμα ἐκέρουσι τοιαῦτα λυγρὰ ἐπιἐπικαλοῦναι τὸν θάνατον ὡς τῶν βρασίων των σώστην; Ἡῶσι, μετὰ τῆς λευχίμονος Πολυζένης, δὲν ἐπαναλαμβάνουσι τὸ πλῆρες ἐπιλοποσύνης καὶ τόλμης: τὸ γὰρ μὴ ζῆν καλῶς μέγαι πόθος; Καὶ βραδύουσι, καὶ προχωροῦσι, καὶ φέγουσι, καὶ πίπτουσι εἰς τὸν πρὸ αὐτῶν πρῶτον τυχόντα ἀνεφορμῆνον τάφον. αἱ εἶναι παράδοξοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἵσως βλέπουσι πέραν τοῦ ὄριου αὐτοῦ φῶς καὶ σπεύδουσι φεύγοντες τὴν ζυφερὰν ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἀμφιβολίας.

Ἄλλ' ἐπλανήθημεν ἄνομος, ἀνομένιος εἰς βίβλαιον ἄγεται τὸν θάνατον ἢ Πολυζένη. Καὶ θέλει ν' ἀκολουθήσῃ ἢ μάλιστα αὐτῆς, ἀναποθήνῃ. . . ἐμποδίζεται. . . καὶ παραλύουσι τὰ μέλη καὶ ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ ὑπάρχοντα τὴν θλῆψιν ἀποποιήσασθαι τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ἡ δύναμις αὐτοῦ, ἢ ἐκρήσις δύνανται νὰ παρασταθῇ. Εἶναι τοῦτον ὀχι πικρὸν, ἀλλὰ ἄγρην, αἰμοδαρές, ἀνόσιον. Δὲν εἶναι πρόσκαιρόν τι καὶ ἀπερχόμενον. Διαμένει αἰωνίως, ἀπέριος φέρον τὸ σῆμα τοῦ ἀρχαίου καὶ τῆς θεκλάτου μανίας. Ὁ παγοφισμὸς βίαιος· ἢ ἔνοια πάσχα, ἀλλ' ἀτελής καὶ γυμνή. Ὑποθέτατε μόνον τὸν, τὰς περιπτώσεις, τὸ ἐμβρὸν ἦτον τέλος καὶ τὸν ἀπάντων σκοπὸν. ὦ! πλὴν σιγῆ διεδέχθη τὴν πρότερον μινυριστιωπὴ περιεχῆθη ἐν τῷ οἴκῳ. . . καὶ ἐν τούτοις ἀκούσατε φρυπενθῆ τούτου λυγρὸν, τὸν βραχέριον τούτου στόνον, ἐγγίζοντα, εἰσχωροῦντα καὶ εἰς τὰ μυχιάτατα τῆς κρη-